

Estuarium

ze ademt uit
een lange zoete
adem vol met zand
zoals altijd tot in haar breed uitwaai-
erende vlecht vloeit het gestaag tot dat
de maan haar stopt
heel even valt ze stil
dan ademt ze de zee in voelt zich brak
zoals altijd laat ze het toe al springt
de vloed ver in haar mond zout, zouter
slikt ze in totdat het breekt
rond schor en kreek

ze kent de rondegang, dat elke
kromgebogen lijn uiteindelijk
terugkomt bij zichzelf
haar waaierwater
ooit weer bij
de bron

ze laat
haar langgerekte adem los

Inblazing

Het volmaakte vers
wordt niet geschreven, maar benaderd.
Het deint plagend in de wind.
Ik probeer struikelend het touwtje te grijpen.
Pas als dat lukt kan het gedicht
zich laten verwoorden.
Zo niet raakt het voor eeuwig verloren.

Het volmaakte idee wordt niet bedacht.

Zoals toen Dalí in zijn leunstoel
met een bos sleutels in zijn hand,
op het moment van indutten
de sleutels hoorde kletteren op de tegelvloer
en de ijle ingeving
nog net te vangen bleek
voor hij in de leegte zou verdwijnen.

Mummie

Adem in: het gouden licht van de Nijldelta

Adem uit: je taalcentrum. Voorlopig

zul je geen woord meer uiten.

Adem in: de neergeslagen blikken van je bedienden.

Adem uit: je denkvermogen. Vanaf nu is alles droom.

Adem in: je koeien, papyrusvelden, je kinderen en vrouwen.

Adem uit: je gehoorsfeer, bittere amygdala en je reptielenbrein.

Ga tot de uiterste droogte, hul je in zeven lagen,

zeven gezichten die op jou lijken, steeds groter

wordt het masker van onvergankelijkheid.

Wacht.

© Anne van Rooijen